

(وَ مِنْ خُطْبَةٍ لَهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ:) فِي الْإِسْتِسْقَاءِ: اللَّهُمَّ قَدْ انصاحتُ جبالنا، وَ اغْبَرَّتْ أَرْضنا، وَ هامتْ دوابنا، وَ تحيرتْ في مراضها، وَ عجتْ عجيج الثكالي على أولادها، وَ ملتْ التردد في مراتعها، وَ الحنين إلى مواردها. اللَّهُمَّ فارحمْ أئین الائن، وَ حنين الحانن. اللَّهُمَّ فارحمْ حيرتها في مذهبها، وَ أئینها في موالجها. اللَّهُمَّ خرجنا إليك حين اعتكرت علينا حدابير السنين، وَ أخلفتنا مخايل الجود، فكنت الرجاء للمبتئس، وَ البلاغ للملتمس، ندعوك حين قنط الأنام، وَ منع الغمام، وَ هلك السوام، أن لا تؤخذنا بأعمالنا، وَ لا تأخذنا بذنوبنا وَ انشر علينا رحمتك بالسحاب المنبثق، وَ الربيع المغدق، وَ النبات المونق، سحاً وابلًا، تحيي به ما قد مات، وَ تردُّ به ما قد فات. اللَّهُمَّ سقياً منك محييةً، مرويةً، تاممةً، عاممةً، طيبةً، مباركةً، هنيئةً مريئةً، مريعةً، زاكيةً نبتها، ثامراً فرعها، ناضراً ورقها، تنعش بها الضعيف من عبادك، وَ تحيي بها الميت من بلادك. اللَّهُمَّ سقياً منك تعشب بها نجادنا، وَ تجرى بها وهادنا، وَ يخصب بها جنابنا، وَ تقبل بها ثمارنا، وَ تعيش بها مواشينا، وَ تندي بها أقاصينا، وَ تستعين بها ضواحيننا، من بركاتك الواسعة، وَ عطاياك الجزيلة على بريتك المرملة، وَ وحشيك المهملة، وَ أنزل علينا سماءً مخضلةً، مدراراً هاطلةً، يدافع الودق منها الودق، وَ يحفز القطر منها القطر، غير خلب برقها، وَ لا جهام عارضها، وَ لا قزع ربابها، وَ لا شفان ذهابها حتى يخصب لأمراعها المجدبون، وَ يحيا ببركتها المستنون، فإنك تنزل الغيث من بعد ما قنطوا، وَ تنشر رحمتك، وَ أنت الولي الحميد. تفسير ما في هذه الخطبة من الغريب: قال السيد الشريف: قوله عليه السلام -انصاحت جبالنا- أي تشققت من

الْمُحُولِ، يُقَالُ: انصاحَ الثَّوْبُ إِذَا انشَقَّ، وَيُقَالُ أَيضًا: انصاحَ النَّبْتُ وَصَاحَ وَ
 صَوَّحَ إِذَا جَفَّ وَيَبَسَ، وَقَوْلُهُ: وَهَامَتْ دَوَابُّنَا أَي عَطِشَتْ، وَ الْهُيَامُ الْعَطَشُ، وَ
 قَوْلُهُ - حَدَابِيرُ السِّنِّينَ - جَمْعُ حَدْبَارٍ وَ هِيَ النَّاقَةُ الَّتِي أَنْصَاهَا السَّيْرُ، فَشَبَّهَ بِهَا
 السَّنَةَ الَّتِي فَشَا فِيهَا الْجَدْبُ، قَالَ ذُو الرُّمَّةِ: حَدَابِيرُ مَا تَنْفَكُ إِلَّا مُنَاخَةً عَلَى
 الْخَسْفِ أَوْ تَرْمِي بِهَا بِلَدَا قَفْرًا وَقَوْلُهُ - وَ لَا قَزَعِ رَبَابُهَا - الْقَزَعُ الْقِطْعُ الصَّغَارُ
 الْمُتَفَرِّقَةُ مِنَ السَّحَابِ، وَقَوْلُهُ - وَ لَا شَفَانَ ذِهَابُهَا - فَإِنَّ تَقْدِيرَهُ: وَ لَا ذَاتَ شَفَانَ
 ذِهَابُهَا، وَ الشَّفَانُ الرِّيحُ الْبَارِدَةُ، وَ الذَّهَابُ الْأَمْطَارُ اللَّيْنَةُ، فَحَذَفَ ذَاتَ لِعَلِّمْ
 السَّامِعِ بِهِ.

در طلب باران

دعا برای طلب باران

خداوند! کوههای ما از بی آبی شکاف خورده، و زمین ما غبارآلود، و دامهای ما
 در آغلهای خود سرگردانند، و چون زن بچه مرده فریاد می کشند، و از رفت و
 آمد بی حاصل به سوی چراگاهها و آبشخورها، خسته شده اند، بار خدایا! بر ناله
 گوسفندان و فریاد و آه شتران ماده رحمت آور، خدایا به سرگردانی آنها در
 راهها و ناله هاشان در خوابگاهها رحمت آور. بار خدایا! هنگامی به سوی تو
 بیرون آمدیم که خشکسالی پیاپی هجوم آورده، و ابرهای پرباران از ما پشت
 کرده و خشک و نامهربان بدون بارش قطره ای باران گذشتند خدایا! تو امید هر

بیچاره و حل کننده مشکلات هر طلب کننده می باشی، خدایا تو را می خوانیم، در این هنگام که همه ناامید شدند، و ابر رحمت بر ما نمی بارد، و حیوانات ما نابود گردیدند، ما را به کردار ما عذاب نکنی، و به گناهان ما کیفر ندهی. خدایا! رحمت خود را با ابر پر باران، و بهار پر آب، و گیاهان خوش منظر شاداب بر ما نازل فرما، بارانی درشت قطره بر ما فرو فرست که مردگان را زنده و آنچه از دست ما رفته به ما باز گرداند. خدایا ! ما را با بارانی سیراب کن که زنده کننده، سیراب سازنده، فرا گیرد و به همه جا رونده، پاکیزه و بابرکت، گوارا و پر نعمت، گیاه آن بسیار، شاخه های آن به بار نشسته، برگهایش تازه و آبدار، تا با چنان بارانی بنده ناتوان را توان بخشی، و شهرهای مردهات را زنده سازی. خدایا! بارانی ده که بسیار بیارد تا زمینهای بلند ما پر گیاه شود، و در زمینهای پست روان گردد، و نعمتهای فراوان در اطراف ما گسترش یابد، تا با آن میوه های ما بسیار، گله های ما زنده و فراوان، و سرزمینهای دورتر از ما نیز بهره مند گردند، و روستاهای ما از آن نیرومند شوند، اینها همه از برکات گسترده و بخششهای فراوان تو باشد که بر سرزمینهای فقرزده و حیوانات وحشی ما نازل می گردد. خداوند! بارانی ده! دانه درشت که پیاپی برای سیراب شدن گیاهان ما بیارد، چنانکه قطرات آن یکدیگر را برانند، و دانه های آن به شدت بر هم کوبیده شوند، نه رعد و برقی بی باران، و ابری بی ثمر، و کوچک و پراکنده، و نه دانه های ریز باران همراه با بادهای سرد. خدایا بارانی پر آب فرو فرست که قحطی زدگان به نعمتهای فراوان رسند، و آثار خشکسالی از میان برود که همانا، تویی خداوندی که پس از ناامید شدن مردم باران را فرو می فرستی، و رحمت خود را همه جا گسترش می دهی و تویی سرپرست نظام آفرینش که به ستودن سزاواری.